

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2009. év november hó 18. és december hó 4. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és 2009. év december hó 9. napján kihirdette a következő

Í T É L E T E T:

A több emberen, 14. életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett emberölés bűntette és más bűncselekmény miatt az I. r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 22.B.85/2008/14. számú ítéletét az I. r. és a II. r. vádlott tekintetében az alábbiak szerint ***változtatja meg.***

Az I. r. vádlottra kiszabott ***fegyházbüntetés tartamát 12 (tizenkettő) évre enyhíti.***

A II. r. vádlottra kiszabott börtönbüntetés végrehajtását ***3 (három) évi próbaidőre felfüggeszti, a közügyektől eltiltás kiszabását mellőzi.***

A Bny.123/2008/II/5. tételszám alatti gipsszel mintázott lábbeli lefoglalását is ***megszünteti és megsemmisítését rendeli el.***

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy a II. r. vádlott tekintetében a bűncselekmény helyes jogszabályi megnevezése Btk. 244.§ (1) bekezdés b) és a (3) bekezdés a) pontja.

Az I. r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítani rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült ***68.200,-*** (hatvannyolcezer-kettőszáz) ***forint*** bünygi költség az államot terheli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Pest Megyei Bíróság a 2009. év március hó 30. napján kelt 22.B.85/2008/14. számú ítéletével az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés f.) és i.) pontjai szerint minősülő emberölés bűntettében.

Ezért őt 15 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A II. r. vádlott bűnösségét a Btk. 244. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő bűnpártolás bűntettében állapította meg és ezért őt 1 év börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámítása, a bűnjelek és a bűnügyi költség tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. r. vádlott és védője felmentésért, a II. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, a kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése végett jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.805/2008/3. számú átiratában - bejelentve, hogy a nyilvános ülésen részt vesz - a legnagyobb részt megalapozott tényállást az iratok tartalma alapján történő kiegészítésekkel felülbírálnak tartotta. Az ítélet indokolásának személyi részét II. r. vádlott vonatkozásában kiegészíteni indítványozta azzal, hogy a II. r. vádlott személyiségzavarban szenved, alacsony intellektusú, akit egoizmus, dependencia, kötődési zavarok, fokozott érvényesülési és elismertségi igény, empátiahiány, hideg emocionalitás és alkalmazkodás, erőszakos magatartás, alacsony frusztrációs tolerancia, indulati labilitás, robbanékonyság, rossz agressziókezelés és antiszociális megnyilvánulásokra való hajlam, valamint rejtőzködést, paralógiás, pszudológias mechanizmusok és felelősség-elhárítás jellemez. Személyiségzavara azonban nem olyan mértékű, amely a beszámíthatóságát érintené.

A történeti tényállás 2. pontját azzal indítványozta kiegészíteni, hogy a 2007. november 20-án született csecsemő élt, nem volt olyan betegsége, fejlődési rendellenessége, alkati sajátossága, amely szerepet játszhatott volna a halál bekövetkezésében. Az újszülött legalább 2-3 rendbeli, közepes nagyságú, tompa erőbehatásra kialakult sérülést szenvedett, nevezetesen: a jobb szemnél a külső szemzugban mind az alsó, mind a felső szemhéj területén kis bevérzés, a baloldalon a felső ajakpír területén bevérzés, a belső felszínen az ajak vonalában repesztett sebzés, az alsó ajak területén jobboldalon az áthajlási redőben ujjbegynyi bevérzés, a felső íny területén az elől fekvő részen jobboldalon 3x4 mm-es területen

bevérzés, az arc jobboldalának zúzódása, baloldalon az orrszárny magasságában 2x1 cm-es véraláfutás, a fejbőrben a baloldali falcson felett 6x8 cm kiterjedésű 1-1,5 mm vastagságú bevérzés, a nyelvgyökben bevérzés, a nyaki lágy részekben mindkét oldalon, de különösen a baloldalon a laza szövetekben kiterjedt bevérzéseket, a nyelvgyök területén 6 mm-es folytonosság-megszakadás, a pajzsmirigy-közei laza szövetekben foltos bevérzések és a gerincoszlop előtti laza szövetekben a pajzsporc magasságában kis kiterjedésű bevérzés. Ez utóbbi sérülések direkt mechanizmus révén a nyak leszorítása következtében alakultak ki. A légzőnyílások elfedésekor kialakult sérülések és a bekövetkezett halál között ok-okozati összefüggés áll fenn. A halál oka: a légutak idegenkezű leszorítása, illetve a száj- és orrnyílások lefogása, elzárása miatt bekövetkezett fulladás volt.

Mivel a megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, cselekményeik minősítése törvényes, a hiánytalanul értékelt bűnösségi körülmények figyelembevételével kiszabott fő- és mellékbüntetések példásan szigorúak, de eltúlzottan súlyosnak nem tekinthetők, így az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indoklásában részben megalapozatlannak ítélte az elsőfokú bíróság ítéletét, mert az hiányos, iratellenes és helytelen ténybeli következtetéseket tartalmaz. A tényállás 2. pontja tekintetében azzal érvelt, hogy a történeteket illetően az I. r. vádlott vallomásából lehet következtetéseket levonni, a vádlott a gyermek megölését következetesen tagadta. Arra nincs kétséget kizáró bizonyíték, hogy az I. r. vádlott a csecsemőt az ítéletben írt módon szándékosan megölte, az orvosi adatok nem kétséget kizáróak. Amennyiben a sértett halála nem kizárható módon a wc kagylóba esés és az onnan történt kiemelés során következett be, akkor azt kell vizsgálni, hogy a halál ily módon történő bekövetkezéséért az I. r. vádlottat terheli-e büntetőjogi felelősség. Az I. r. vádlott vallomása alapján akkori állapotában nem volt tőle elvárható annak átgondolása, hogy a wc kagylóba esett gyermek adott módon kiemelése és egy vödörben magára hagyása a csecsemő halálát okozhatja.

A tényállás 1. pontja tekintetében nincs adat arra, hogy a csecsemő élve született. A halál okát a szakértők nem tudták megállapítani. Az, hogy a vádlott vallomásában megjelölte a csecsemő elhantolásának helyét és azt, hogy milyen csomagolóanyagba burkolta az újszülöttet, egyéb bizonyíték hiányában nem bizonyítja a csecsemő megölését. Mindezekre tekintettel bizonyítékok hiányában a vádlott felmentését indítványozta.

Az ítélet tábla az ügyben a Be.363.§. (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalást tartott és elrendelte bizonyítás felvételét, amelynek keretében meghallgatta szakértő 1 és szakértő 2, valamint szakértő 3. igazságügyi orvos-szakértőket.

A bizonyítás felvételét követően az I. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést és annak írásbeli indokait továbbra is fenntartotta. Kifejtett álláspontja szerint a másodfokú bizonyításban a szakértők egyértelmű véleményt nem adtak, nem zárták ki az I. r. vádlott által előadottakat. Az I. r. vádlott nem tett beismerő vallomást,

tagadta, hogy a csecsemőt megölte, nem zárható ki, hogy az újszülött a WC kagylóba esett a tényállás 2. pontjánál. A tényállás 1. pontjánál az írásbelivel egyezően fejtette ki álláspontját, mert azt érvelése szerint a másodfokú bizonyítás megerősítette. Ezért bizonyítékok hiányában a vádlott felmentését indítványozta.

A II. r. vádlott védője az I. r. vádlott védője által elmondottakhoz kapcsolódva azt hangsúlyozta, amennyiben nem bizonyítható az I. r. vádlott cselekménye, az kiterjed a II. r. vádlottra is, ezért bizonyítékok hiányában a vádlott felmentését kérte. Egyúttal megjegyezte, hogy a ténybeli beismerésre és a kiskorú gyermekekre tekintettel enyhébb büntetés kiszabása indokolt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője felszólalásában az I. r. vádlott beismerő vallomásait emelte ki, mely szerint a tényállás 1. pontjánál elismerte, hogy a csecsemő fejére egy ásóval vagy lapáttal többször ráütött, a 2. pontnál pedig azt vallotta, hogy a csecsemő felsírt és mozgott. Érvelése szerint az I. r. vádlott beismerő vallomásának valóságtartalmát kell vizsgálni és ennek tükrében vizsgálandó a sérülés keletkezési módja. Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét iratszerűnek és meggyőzőnek tartva, írásbeli indítványával egyezően az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlottak az utolsó szó jogán felszólalni nem kívántak, csatlakoztak a védőik által előadottakhoz.

A bejelentett fellebbezések részben, enyhítést célzó részükben alaposak.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság fellebbezésekkel megtámadott ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§-ának (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a vonatkozó perrendi szabályok szerint folytatta le.

A vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges bizonyítékokat - a tanúk meghallgatását illetően - az elsőfokú bíróság kellő alaposággal és körültekintéssel elemezte, értékelte. Nem állapítható meg ugyanez a szakértői véleményekkel kapcsolatban. Az első fokú bíróság a Be. 101. §. (2) bekezdésére hivatkozással igazságügyi orvos-szakértői vélemény beszerzését rendelte el ugyanazon kérdések tekintetében, amelyekre szakértő 3. igazságügyi orvosszakértő véleményt adott. A szakértő 2 és szakértő 1. igazságügyi orvos-szakértő által készített vélemény ismeretében - bár nem volt lényeges eltérés a szakértők között - nemcsak az új véleményt adó szakértőket, hanem szakértő 3. igazságügyi orvos-szakértőt is meg kellett volna hallgatni. Az elsőfokú bíróságnak a szakértők meghallgatását körültekintőbben és alaposabban kellett volna foglalkoztatnia. Ez a hiányosság tette szükségessé azt, hogy a másodfokú bíróság a három igazságügyi orvos-szakértőt egymás jelenlétében minden lényeges kérdésre kiterjedően, részletesen meghallgassa.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat, elsődlegesen az I. r. vádlott vallomásait, különösen a tényállás II. pontjára vonatkozó vallomásait nem ismertette kellő részletességgel, részben iratellenes megállapításokat tett, amikor figyelmen kívül hagyta az I. r. vádlott azon védekezését, hogy az újszülött nem sírt fel és nem mozgott.

Ugyancsak nem elemezte részletesen az igazságügyi orvos-szakértői vélemények megállapításait, a megállapításokat nem vetette össze az I. r. vádlott védekezésével. Ez vezetett azon iratellenes megállapításhoz, hogy az I. r. vádlott beismerését minden tekintetben megerősítették az igazságügyi orvos-szakértői vélemények. Ezen iratellenesség kiküszöbölése, valamint a tényállás hiányos volta indokoltá tette bizonyítás felvételét.

A felvett bizonyítás, a rendelkezésre álló valamennyi bizonyíték okszerű és logikai hibától mentes részletes elemzése, egymással összevetése és mérlegelése lehetővé tette azt, hogy a megállapított tényekből további tényekre helyes következtetés kerüljön levonásra és a tényállás megalapozottá váljon.

Az ítéltábla Be. 351.§. (2) bekezdés b) pont második fordulata szerinti részleges megalapozatlanság kiküszöbölésére a Be. 353.§. (1) bekezdés alapján lefolytatott bizonyításra tekintettel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352.§. (1) bekezdés a) pontja alapján a következőkkel egészítette ki:

A vádlottak gyermekei közül a tanú 1. és tanú 2. nagykorú gyermekek a II. r. vádlottal együtt laknak a vidéki házban, a tanú 3 utónevű gyermek az anyai nagymamánál, a tanú 4. utónevű gyermek tanú 5-nél, az I. r. vádlott testvérénél lakik.

Az I. r. vádlott érzelemszegény, egocentrikus, vágy- és érdekvezérelt, rossz kötődéssel rendelkezik, empátia-hiányos, sablonos élményvilágú, éretlenebb ösztönvezetésű, de energiákat mobilizálni tudó, feszültségek, indulatok felduzzasztásával neoretikus munkamóddal reagáló, komformista magatartású, irreális életvezetésű egyén, de megtartott realitás érzékkel rendelkezik (nyomozati iratok 1247 lapszáma, 14. pont számú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal 1. bekezdés - igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény).

A II. r. vádlott jelenleg munkanélküli, segélyt nem kap.

A II. r. vádlott alacsony intellektusú egyén, egocentrikus, kötődési zavarai vannak, érzelmileg szegényes, fokozott érvényesülési, elismertségi igény, empátiahiány, hideg érzélemvilág és alkalmazkodás, erőszakos magatartás, alacsony frusztrációs tolerancia, indulati labilitás, robbanékonyság, rossz agresszió kezelés, antiszociális megnyilvánulásokra való hajlam, rejtőzködés, pszudologiás mechanizmusok és felelősség-elhárítás jellemzi. Személyiségzavarban szenved, személyiségzavara nem olyan mértékű, amely a beszámíthatóságát érintené (nyomozati iratok 1469 lapszáma, 14. pont számú tárgyalási jegyzőkönyv 9-10. - igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény).

A tényállás I. pontját - ítélet 3. oldal 6. bekezdés 3. mondata - kiegészíti azzal, hogy a csecsemőt a rajta levő kék színű pulóverbe betekerte, majd egy nylon szemeteszsákba tette (helyszíni szemle jegyzőkönyve).

Az ítélet 4. oldal első bekezdés utolsó mondatát kiegészíti azzal, hogy az újszülött földi maradványait mészmaradványok között találták meg (nyomozati iratok 691 lapszám alatti igazságügyi orvos szakértői vélemény, szakértő 1., szakértő 2. igazságügyi orvos-szakértők másodfokú tárgyaláson adott véleménye).

A tényállás II. pont első bekezdés 3. mondatát kiegészíti a 4. mondat azon részével, miszerint „ekkor a köldökzsinór elszakadt”.

A 4. mondatot kiegészíti azzal, hogy a vádlott a WC kagylóból az újszülöttet a lábánál fogva emelte ki (az I. r. vádlott 1305 lapszám alatti nyomozati vallomása, igazságügyi orvos-szakértők másodfokú tárgyaláson adott véleménye).

Az 5. mondatot kiegészíti azzal, hogy a csecsemő légzőnyílásait és nyakát kis-közepes erővel elszorította (igazságügyi orvos-szakértők másodfokú tárgyaláson adott véleménye).

A tényállás II. pontját a következőkkel egészíti ki:

Az újszülött fiúgyermek élve született, 4485 g súlyú, 53 cm testhosszúságú, a fejkör átmérője 37 cm, a mellkas átmérője 36 cm.

Nem volt olyan betegsége, fejlődési rendellenessége, alkati sajátossága, amely szerepet játszhatott volna a halál bekövetkeztében (nyomozati iratok 589 lapszám alatti boncjegyzőkönyv, igazságügyi orvos-szakértői vélemény 687-691 lapszám).

Az újszülött az I. r. vádlott bántalmazásának következtében sérüléseket szenvedett el, amelyek legalább 3-4 rendbeli kis-közepes tompa erőbehatásra keletkeztek.

A sérülések a következők:

A jobb szemnél a külső szemzugban mind az alsó, mind a felső szemhéj területén kis bevérzés, a baloldalon a felső ajakpír területén bevérzés, a belső felszínen az ajakvonalában repesztett sebzés, az alsó ajak területén jobb oldalon az áthajlási redőben ujjbegynyi bevérzés, a felső íny területén az elől fekvő részen jobb oldalon 3x4 mm-es területen bevérzés, az arc jobb oldalának zúzódása, bal oldalon az orrszárny magasságában 2x1 cm-es véraláfutás, a fejbőrben a bal oldali falcsont felett 6x8 cm kiterjedésű 1-1,5 mm vastagságú bevérzés, a nyelvgyökben bevérzés, a nyaki lágy részekben mindkét oldalon, de különösen a bal oldalon a laza szövetekben kiterjedt bevérzések, a nyelvgyök területén 6 mm-es folytonosság-megszakadás, a pajzsmirigy közeli laza szövetekben foltos bevérzések, a gerincoszlop előtti laza szövetekben a pajzsporc magasságában kis kiterjedésű bevérzés.

Ez utóbbi sérülések direkt mechanizmus révén a nyak leszorítása következtében alakultak ki.

A légzőnyílások elfedésekor kialakult sérülések és a bekövetkezett halál között ok-okozati összefüggés áll fenn.

A halál oka a légutak idegenkezű leszorítása, illetve a száj- és ornyílások lefogása, elzárása miatt bekövetkezett fulladás volt. (igazságügyi orvos-szakértői vélemények, szakértő 3., szakértő 1., szakértő 2.).

Az ítélet indokolásának első bekezdését kiegészíti azzal, hogy az I. r. vádlott vonatkozásában a Pest Megyei Főügyészség az Nf.8685/2007/17/2. számú határozatával az újszülött megölésének büntette és a 14. életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett emberölés büntette miatt indult nyomozást megszüntette.

A fenti kiegészítésekkel a megállapított tényállás megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás a Be. 352. §. (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelése körében a II. tényállás ponttal kapcsolatban az elsőfokú bíróság ítéletének 5. oldal 3. és 4. bekezdésében, valamint a 6. oldal 3. bekezdésében tévesen és iratellenesen rögzítette, hogy az I. r. vádlott - vallomása szerint - észlelte, hogy a gyermek mozgott és felsírt.

Az I. r. vádlott már a legelső nyomozati vallomásában, majd a későbbiek folytán is úgy nyilatkozott „nem tudom, hogy a gyerek hangot adott-e, nem tudom, hogy felsírt-e” (nyomozati iratok 1291. oldal, 1355. oldal). A nyomozási eljárás előrehaladtával pedig - szemben az elsőbírői megállapítással - védekezése fokozatosan és egyre erőteljesebben arra irányult, hogy a gyermek nem élt, mert nem mozgott (1387. oldal), nem sírt fel, megijedtem, hogy halott (1421. oldal).

Ugyancsak védekezésének részét képezte - és ezzel a körülménnyel sem foglalkozott az elsőfokú bíróság - hogy a wc kagylóba fejfelé becsúszott gyermeket, az I. r. vádlott hogyan emelte ki.

A 2007. november 22-ei vallomásában (nyomozati iratok 1307. oldal) még azt adta elő, hogy a lábánál fogva vette ki a wc kagylóból, két kézzel fogta meg a comb részénél. Majd szakértő 3. szakértő véleményének előterjesztését követően, amely azt rögzítette, hogy a 8-12. pontokban leírt sérülések a nyak leszorítása következtében alakultak ki (nyomozati iratok 691. oldal), az I. r. vádlott akként módosította korábban tett vallomását, hogy a gyermeket a nyakánál fogva emelte ki a wc csészéből (1637. oldal) mintegy burkoltan utalva arra, hogy a halálát ez a fogás is okozhatta.

A csecsemő bántalmazását pedig tagadta („nem bántottam a gyereket” (nyomozati iratok 1376. oldal).

Az I. r. vádlott vallomásaiban mutatkozó ellentmondások tisztázása érdekében a másodfokú bíróság a szakértői bizonyítás kiegészítését rendelte el, az ügyben eljáró valamennyi szakértő együttes jelenlétében, amelyet az elsőfokú bíróság ugyancsak elmulasztott.

A felvett bizonyítás eredményeképpen a szakértők - fenntartva korábbi álláspontjukat - az I. r. vádlott védekezését az alábbiak szerint cáfolták.

Mindhárom szakértő egybehangzóan nyilatkozta, hogy a sértett egészséges, életképes csecsemő volt, aki valamennyi sérülését élve szenvedte el. Az élve születésre utal a tüdő és a gyomor levegőtartalma, illetve e szervrészekkel elvégzett vízpróba.

A tarkó, illetve a falcson területén, az arc alsó részén és a nyaki részeken található sérülések, valamint a három egymástól elkülöníthető területen rögzített bőr alatti bevérzések 3-4 rb. kis-közepes direkt erőbehatásra jöttek létre. Ugyancsak a légző és szájtájék leszorítására, elzárására utal a kötőhártyák alatti pontszerű bevérzés is. A sérülések a nyak kézzel történő megragadásakor keletkeztek.

Álláspontjuk szerint a csecsemőnek a nyakánál fogva történő kiemelése a wc kagylóból a véleményben leírt külsérelmi nyomokat nem keletkezteti, ezen sérülések bekövetkezéséhez nagyobb erőbehatásra volt szükség. Halálos eredményt a wc csészébe csúszás sem eredményezhetett két okból sem.

A szakértők a nyomozati iratok 98. oldalán lévő fényképfelvétel megtekintése után egybehangzóan nyilatkoztak, hogy a wc csésze lefolyó részének keresztmetszete kisebb a csecsemő fejének átmérőjénél, így legfeljebb homloktájékig tud becsúszni, de ez nem ad magyarázatot az ajak környéki repesztett és a nyaki sérülésekre. Másrészt a köldökzsinór elszakadását követően az újszülött csak néhány cm-t tud esni, mert a lendületet fékezi a köldökzsinór, a szakítóerő 45 kp, kicsi az erőbehatás.

Az így kiegészített szakértői vélemények alapján pedig egyértelműen cáfolható az az I. r. vádlotti védekezés, hogy a csecsemő nem mutatott életjelenségeket, illetve halálát a wc-be esés vagy onnan a nyakánál fogva kiemelés okozta.

Az a vádlotti védekezés sem foghat helyt, hogy az újszülöttet nem bántalmazta. Egyrészt a szakértők megállapították, hogy a sértett életében keletkeztek a sérülések direkt erőbehatásra, másrészt, ha az I. r. vádlott abban a hiszemben volt, hogy a csecsemő halott, nem lett volna szükség a száj vagy a nyak leszorítására.

Helyesen utalt az elsőfokú bíróság az ítélet 6. oldal 4. bekezdésében a II. r. vádlott vallomására. Első nyomozati vallomásában (1591. oldal) a II. r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy arra a kérdésre, miszerint „megölte-e az újszülöttet”, felesége azt válaszolta, hogy „igen” - azt, hogy később a II. r. vádlott akként módosította a vallomását, hogy a felesége azt mondta, hogy a gyermek halva született, részben saját felelősségét csökkentő tényezőként értékelhető, részben érzelmi okokra vezethető vissza, de a rendelkezésre álló bizonyítékokra figyelemmel egyik sem fogadható el.

Az I. r. vádlott büntetőjogi felelősségét közvetett módon alátámasztotta tanú 6. és tanú 5. tanúk vallomása is.

A II. r. vádlott nyomozati beismerő vallomását a holttest és a szülés nyomainak eltüntetésével kapcsolatban a helyszíni szemlék jegyzőkönyvei és megerősítették.

Az ítéleti tényállás I. pontjával kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy az I. r. vádlott a nyomozás során végig következetes, beismerő vallomást tett. A szülés körülményeit, a bántalmazás módját, eszközét, a holttest eltüntetésének körülményeit is részletesen, azonosan adta elő.

A másodfokú tárgyaláson meghallgatott igazságügyi orvos-szakértők egybehangzóan nyilatkoztak, hogy a csontmaradványokat a rátapadt és a háztartásban használt 3-4 kg oltott mész eltávolítása után tudták csak megvizsgálni, amely nehezítette annak megállapítását, hogy történt-e erőszakos behatás. Így részben ezen körülmények részben az időmúlás miatt orvos-szakértői eszközökkel sem bizonyítani, sem kizárni nem lehet az erőszakos cselekményt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 5. oldal 5. bekezdésében helyesen hivatkozott arra, hogy az I. r. vádlott beismerő vallomásának részleteit - mibe csomagolta be a holttestet, hol és hogyan rejtette el - a helyszíni szemle jegyzőkönyve mint objektív bizonyíték mindenben alátámasztotta. A helyszíni szemlére pedig 2007. november 23-án a vádlotti beismerő vallomás megtétele után került sor.

Tény, hogy a két cselekmény között kb. 11 hónap telt el, de az indítékot, az elkövetés körülményeit, az előzményeket vizsgálva ezek egymással összefüggenek, számos hasonlóságot mutatnak és lényegében egy egységes elhatározás részcselekményei.

Az I. r. vádlott félve attól, hogy az újabb gyermekek születése miatt a férje elhagyja, mindkét terhességét eltitkolta a környezete előtt, terhes gondozásra nem járt. Amikor a szülési fájdalmak megindultak egyik esetben sem szólt a férjének, családtagjainak, nem vett igénybe orvosi segítséget, nem hívott mentőt, hanem a mellékhelyiségbe távozva egyedül szülte meg mindkét esetben az életképes, fiúcsecsemőket.

A szülést követően pedig szintén nem tájékoztatta családtagjait a történetekről, nem tett lépéseket azért, hogy ő és az újszülöttek kórházba kerüljenek. Mindkét csecsemőt megölte, majd gondoskodott elrejtésükről. Mindkettőt textíliába csavarta, majd elásta, illetve egy festékes vödörbe tette.

Egész magatartás sorozatával arra törekedett, hogy a külvilág ne szerezzen tudomást a bűncselekményekről, annak nyomait igyekezett eltüntetni.

Éppen e vádlotti magatartás miatt a rendkívül szűk körben rendelkezésre álló bizonyítékok zárt logikai láncolata alapján nem foghat helyt a védelemnek a Be.

118.§ (2) bekezdésre hivatkozása, de az I. r. vádlott azon védekezése is súlytalan, hogy a gyermeket a kórházban akarta hagyni vagy örökbe adni.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottanak látta mind az I. r., mind a II. r. vádlott által elkövetett bűncselekményeket.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett mindkét vádlott bűnösségére, a Btk. 2.§-ának felhívása mellett, némi pontosítással, törvényes a cselekmények minősítése is.

Az I. r. vádlott közvetlenül a szülést követően mindkét gyermekét magatartásának következményeit kívánva olyan mértékben bántalmazta, hogy halálukat okozta.

Így magatartásával a több emberen, tizennegyedik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett emberölés büntetettét valósította meg.

a II. r. vádlott az emberöléssel kapcsolatban a büntetőeljárás sikerét törekedett megghiúsítani, amikor a felesége által megölt csecsemő holttestét és a szülésre utaló nyomokat eltüntette. Magatartásával a Btk. 244.§ (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntetettét követte el.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket lényegében helyesen sorolta fel.

A II.r. vádlott tekintetében azonban mellőzte az ítéletábra azt a súlyosító körülményt, hogy a bűncselekményt saját gyermeke sérelmére követte el, mivel a bűncselekmény jellege miatt ez súlyosítóként nem értékelhető.

A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által a vádlottakkal szemben kiszabott főbüntetések tartama nemcsak példásan szigorú, hanem eltúlzottan súlyos.

Az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő nyomatékkal az I. r. vádlott javára azt a körülményt, hogy a 2006. decemberi cselekmény vonatkozásában feltáró jellegű beismerő vallomást tett, e nélkül a hatóságoknak nem jutott volna tudomására a bűncselekmény elkövetése.

Tekintettel büntetlen előéletükre és beismerésükre is az I. r. vádlottal szemben nem indokolt a határozott tartamú szabadságvesztés maximumában meghatározni a főbüntetés tartamát a kétszeres minősítő körülmény ellenére sem, a II. r. vádlott tekintetében pedig szükségtelen végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása.

Ezért az ítéletábra az I. r. vádlottra kiszabott fegyházbüntetés tartamát 12 évre enyhítette, mert ez áll arányban a cselekmény tárgyi súlyával, a vádlottnak a cselekményen keresztül is kifejeződő társadalomra veszélyességével, bűnössége fokával és a büntetés kiszabása körében irányadó egyéb súlyosító és enyhítő körülményekkel.

Ez a büntetés szükséges, egyúttal elegendő a büntetés céljának, az egyéni és általános megelőzés követelményeinek eléréséhez.

A II. r. vádlottnál a megfelelő tartamban meghatározott börtönbüntetés végrehajtását a Btk. 89 §. (1) bekezdése alapján a (3) bekezdésre tekintettel 3 évi próbaidőre felfüggesztette, mert esetében alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető.

A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése miatt a közügyektől eltiltás kiszabását mellőzte.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései helyesek és törvényesek, azt az ítélőtábla csak annyiban egészítette ki, hogy az I. r. vádlott a Btk. 47 §. (2) bekezdés I. fordulata alapján büntetése négyötöd részének, a II. r. vádlott - büntetése végrehajtása esetén - a 47§. (2) bekezdés II. fordulata alapján büntetése háromnegyed részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A bűnjelek tekintetében helyes volt az elsőfokú bíróságnak a rendelkezése a II/5. tételszám alatti bűnjel tekintetében.

A jelenleg hatályos Be. 155 §. (9) bekezdése értelmében azonban nem indokolt e bűnjel iratoknál történő kezelése, ezért a lefoglalást meg kellett szüntetni és elrendelni annak megsemmisítését.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be 372 §. (1) bekezdése alapján mindkét vádlott vonatkozásában a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb - törvényes - rendelkezéseit a II. r. vádlott cselekménye jogszabályi megjelölésének helyesbítésével a Be. 371 §. (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. r. vádlott által az elsőfokú bírósági ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 99 §. (1) és (2) bekezdése alapján a szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte.

A vádlottak védelmének ellátásával és az igazságügyi orvos-szakértők meghallgatásával a másodfokú eljárásban összesen 68.200,- Ft bűnügyi költség merült fel.

Az ítélőtábla a Be. 381 §. (1) bekezdése alapján megállapította a felmerült bűnügyi költség összegét és arra tekintettel, hogy a vádlottak fellebbezése részben eredményre vezetett, a további bizonyítás elrendelésének költsége pedig az elsőfokú bíróság által nem teljeskörűen lefolytatott bizonyítás felvétele miatt a vádlottak terhére nem róható, a Be. 381 §. (2) bekezdése értelmében akként rendelkezett, hogy a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség az államot terheli.

Budapest, 2009. december hó 9. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet s.k.
előadó bíró

. Magócsi István s.k.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 22.B.85/2008/14. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.153/2009/7. számú ítéletében írt változtatással az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában 2009 december 9. napján jogerőre emelkedett és a II. r. vádlottra kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2009 év december hó 9. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Pécsi Orsolya
bírószági ügyintéző